

jeg, ganske naturligt, at i Hovedstaden maa denne Administration blive dyrere. Naar man har Sygekasser med et Medlemsantal af op til — som den største her i København — 31,000 Medlemmer og med en Masse ubemidlede Medlemmer, er det naturligt, at Administrationen bliver væsentligt anderledes, end den kan blive i Landkasser med faa Medlemmer. Der kræves her i København, at man skal holde Kontorer til Sygekasserne, der kræves overfor de Medlemmer, man skal søge i de fattigste Lag af Befolkningen, at de skal have Ugekontingent. Det er ganske naturligt, at det koster mere at indkassere Kontingentet i 52 Gange om Aaret i Stedet for at indkassere det, som Regelen er paa Landet, maaned- eller kvartalsvis, maaske endog for nogle Vedkommende halvvaarsvis, men derom synes det ærede Medlem ikke at have nogen Anelse. Han hævder, at det er Administrationen, der sluger de store Omkostninger, men hvorfor den er blevet dyrere herinde, nævner det ærede Medlem ikke noget om. Dertil kommer, at der i de københavnske Kasser, og i øvrigt i Bykasserne i det hele, er indført Kontrol med de syge, en Foranstaltning, der, saa vidt mig bekendt, er krævet af den ærede Sygekasseinspektør. Det er ganske naturligt, at herinde, hvor det drejer sig om en Kasse som den, jeg nævned, med 31,000 Medlemmer, kan Formanden og Kassereren ikke vide, om de Medlemmer, som melder sig syge, virkelig ogsaa er syge, og om de ikke gaar og passer deres Arbejde ved Siden af, at de indkasserer Sygehjælp. Lægens Kontrol kan ikke blive videre effektiv paa Grund af det store Klientel. Jeg kunde f. Eks. nævne, at de rundt 18,000 Kr., som en Læge har haft i Indtægt, skulde give 25,714 Besøg aarlig eller 70 Besøg daglig baade Søndage og Søgnedage. Jeg forstaar, at det er lidt vanskeligt for en Læge at overkomme, og det er derfor naturligt, at Sygekasserne ikke kan stole alene paa Lægernes Kontrol med de syge. Som Følge deraf maa de i Overensstemmelse med, hvad Sygekasseinspektøren har krævet, antage fast lønede Kontrolører, hvad man ikke kender i Landkasserne, og det bidrager naturligvis i høj Grad til at belaste Budgettet for de københavnske og Bysygekasserne og dermed bringe Administrationsudgifterne op til den Højde, som det ærede Medlem ikke kunde lide.

Lad mig med Hensyn til Forsikringen, Kontingentet og disse Forhold i øvrigt tilføje følgende: Jeg tror, det var det ærede Medlem, eller maaske var det en anden,

der sagde noget i Retning af, at det vigtigste var dog, at Folk kunde sikre sig Lægehjælp og Medicin, og derved kunde Kontingentet ikke blive saa overmaade stort. Jeg erkender, at det naturligvis for den syge er det største og vigtigste, at han faar Lægehjælp og Medicin, og at han eventuelt bliver indlagt paa Sygehuset, og at Pengehjælpen for ham, saa længe han er syg, tilsyneladende kan spille en mindre Rolle. Men for Arbejderfamilier, der bor til Leje, spiller alligevel Pengehjælpen en ikke uvæsentlig Rolle. Naar Husværten den første kommer og siger: Nu skal I af med 28 Kr. i Husleje, nytter det ikke, de siger: Fatter ligger syg, og han faar ingen Sygepenge, for han har kun haft Raad til at sikre sig Lægehjælp og Medicin. Man maa derfor i Byerne søge ogsaa at faa nogle Dagpenge sikret. Medens man maaske paa Landet, hvor man i mindre Grad kender den svimlende Husleje, som Byarbejderne kender, kan hjælpe sig igennem med en ubetydelig Dagpenge, naar blot der er sikret de syge Lægehjælp og Medicin, er Forholdene væsentlig forskellige, naar det drejer sig om Byerne, hvor Arbejdsforholdene er anderledes, og hvor Huslejen og andre Omstændigheder bevirker, at Arbejderne fornuftigvis maa tage Hensyn til mere end Læge og Medicin og derfor maa udrede et Kontingent, som er saa stort, at det ogsaa indeholder en Forsikring af en Dagpenge.

Men udover at angribe den dyre Administration i Hovedstaden og det store Kontingent fremkom det ærede Medlem med en Udtalelse om, at Sygekassemedlemmerne i København belastede Sygekasserne med særlig mange Sygedage. Der ligger deri, synes jeg, en Sigtelse for, at Sygekassemedlemmerne i København simulerer, uberettiget lader sig udbetale Sygepenge, medens Sygekassemedlemmerne er mere hæderlige ude paa Landet. Det er selvfølgelig ikke direkte sagt. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem tilsigtede at fornærme de københavnske og Købstædernes Sygekassemedlemmer. Jeg synes i alt Fald, at han ikke i sit Defensorat for Lægerne behøvede at gaa saa vidt, at han sigtede de 167,000 Medlemmer i København, eller hvor mange det nu er, for at lade sig uberettiget udbetale Dagpenge og derved bringe Sygedagenes Antal op til den betydelige Højde, de har. Saa i Dag, da det ærede Medlem havde Ordet, har han læst op noget om Sundhedsforholdene og Sygestatistik o. desl., som jeg nu ikke var i Stand til at følge, og som vistnok